

SZEPESI ATTILA RIMAY JÁNOS

Ahogy a seregek évei elmúltak,
ideje érkezett jó Rimay úrnak.

Nem fogott buzogányt, se éles szablyát is,
volt csak kezes társa penna, kalamáris.

Szerte romtemető, feketén virágzó,
hiénák az éjben, vonítás, pogány-szó.

Húnyt tüzek, halottak, mének nyerítése,
kormos földön-égen sáskák özönlése.

Ahogyan a gyásznak évei elmúltak,
ideje érkezett jó Rimay úrnak.

Jutott emlék bőven, epe is meg méz is,
koboznak pengése, tücsökdal-poézis.

Maga derüjére, maga vigalmára,
helyezte az ujját pendülő húrjára.

Páros szeme gyúltan feszült a sötétnek,
előtte a mécszláng lobogó szövétének.

Sebzett igék gyűltek dadogó nyelvére,
maga fájdalmára, maga derüjére.

Körül csak a csend nőtt, keselyűk a pusztán,
nem tudhatta senki, tavasz jön-e aztán.

Bálint úrra gondolt az éjfél ködében,
aki veszni indult Esztergom tövében.

Elszéledt a csontja, elrothadt a nyelve:
jó Balassi Bálint, dalok fejedelme.

LÁSZLÓFFY CSABA MÉG ÉS MÁR

Még csak a tükrökben lakó idegen árnyak
s mint elhidegült tárgyak ez a pár nap
lámpaüveg alá zárt lepkeszárny hamva
még csak egy porladozó legenda

még csak a visszhangtalan virradat
még csak öt hét hogy nem adtad nekem magad
még csak a *lehet* a gyanakvás a szégyen
még csak a lakhatatlan éden

már csak a hazugság hogy erős vagyok
már csak a vasostorként köztünk csattogtatott
vonatok már csak az alázatszürke
hangszínt is tilosra torzító telefonfülke

már csak a vágy mely hiányodba vásik
bele s a felnehtámadásig
hajszolt hűség már csak a néhány percre
zsugorodó emlékek önkívület-verse

már csak a kényszerzubbonyba bújt lélek

még csak a hátralevő élet